

Arrest

nr. 237 337 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. L'HEDIM
Edouard Kufferathlaan 24
1020 BRUSSEL (LAKEN)**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 februari 2020 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die *loco* advocaat A. L'HEDIM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 juli 2019 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 20 december 2019 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

RECTO BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.07.2019 werd ingediend door:

Naam: J.

Voornaam: B.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 01.01.1971

Geboorteplaats: M.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02.07.2019 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde J. L., van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- paspoort Marokko (QB8398595) op naam van betrokkene, afgeleverd op 16.05.2018

- ‘woonattest’ n°1915/2019 dd. 16.07.2019 op naam van de referentiepersoon waaruit moet blijken dat hij en betrokkene voor zijn vertrek naar het buitenland, samenwoonden op het adres ‘(...)’. Voor zover dit document dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient er opgemerkt te worden dat een samenwoning niet automatisch inhoudt dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van zijn broer. Immers, het is tevens mogelijk dat beiden deel uitmaakten van het gezin van hun ouders. - kadastraal attest n°M103161 dd. 25.02.2019, waaruit zou moeten blijken dat betrokkene niet ingeschreven staat in het register van kadaster belastingen in de afdeling voor behoud van kadaster te Gulmim. Er wordt niks gezegd over eventuele eigendommen buiten Gulmim. - ‘attestation du revenu’ n°611 dd. 21.02.2019, waaruit moet blijken dat betrokkene voor het jaar 2017 geen inkomsten had. Over de jaren voordien wordt er niks gezegd. - bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 26.01.2018, 26.02.2018, 13.03.2018, 21.03.2018, 05.04.2018, 05.05.2018, 31.05.2018, 05.07.2018, 27.07.2018, 26.08.2018, 17.09.2018, 01.10.2018, 19.11.2018, 27.12.2018, 04.01.2019, 31.01.2019, 10.03.2019, 14.04.2019 en 09.05.2019 - arbeidsovereenkomst dd. 20.06.2019 op naam van de referentiepersoon: er werden echter geen loonfiches met betrekking tot deze tewerkstelling voorgelegd. - attest lidmaatschap Bond Moyson dd. 30.09.2019 op naam van betrokkene - blanco strafregister Marokko op naam van betrokkene

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de gegevens van het

rijksregister blijkt dat de referentiepersoon onafgebroken in België verblijft sinds 2007, van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine is dus al lange tijd geen sprake meer.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt en dat er niet werd aangetoond dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische Staat.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon in België sedert 2.07.2019 op hetzelfde adres woonachtig zijn. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvS nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

*“Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratif ;
Erreur manifeste d’appréciation et excès de pouvoir ;
Violation des articles 47/1 de la loi du 15 décembre 1980 ;*

*Violation du principe général de bonne administration qui oblige l’administration à prendre en compte tous les éléments invoqués avant de prendre sa décision et de proportionnalité ;
Violation du principe de proportionnalité entre les effets de la mesure sur le requérant et le but poursuivi par celle-ci ;*

Violation de l’article 8 de la CEDH et de l’article 22 de la Constitution:

En ce que :

La partie adverse motive la décision querellée comme suit :

Voir pièce 1 –

Alors que :

*Défaut de motivation et violation de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs :

Dans son analyse de la demande de régularisation de séjour du requérant, la partie adverse a manifestement tenu pour établis des faits qui ne correspondent pas à la réalité et, d’autre part, a donné des faits existant une interprétation manifestement erronée ;

IL est de jurisprudence administrative constante (voir, notamment : C.E., arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et 101.283 du 29 novembre 2001) que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'informer la partie requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé ;

Cette même jurisprudence enseigne également que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet ;

Sur ce dernier point, le Conseil du Contentieux des Etrangers rappelle régulièrement que le contrôle de légalité qu'il lui incombe de réaliser dans le cadre des recours qui lui sont soumis consiste, notamment, à vérifier si l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné des dits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (cfr. dans le même sens, RvSt, n°101.624, 7 décembre 2001 et C.E., n°147.344, 6 juillet 2005) ;

En l'espèce, dans sa demande d'autorisation de séjour introduite par le requérant sur base de l'article 47/1 de la loi du 15 décembre 1980 en date du 02.07.2019. le requérant a clairement établi par plusieurs pièces qu'il était à charge du membre de la famille rejoint.:

La partie adverse développe donc dans la décision querellée une motivation clairement inadéquate et qui ne correspond pas au prescrit de l'article 47/1 de la loi du 15.12.1980, qui stipule uniquement que :

« Sont considérés comme autres membres de la famille d'un citoyen de l'Union : 1 le partenaire avec lequel le citoyen de l'Union a une relation durable dûment attestée, et qui n'est pas visé par l'article 40bis, § 2, 2° ; 2e les membres de la famille, non visés à l'article 40bis, § 2, qui, dans le pays de provenance, sont à charge ou font partie du ménage du citoyen de l'Union; 3 les membres de la famille, non visés à l'article 40bis, § 2, dont le citoyen de l'Union doit impérativement et personnellement s'occuper en raison de problèmes de santé graves ».

La partie adverse indique dans la motivation de la décision querellée que le requérant reste en défaut de démontrer qu'il est à charge de l'ouvrant droit dans son pays de provenance et qu'il est financièrement démuné dans son pays de provenance ;

Or, comme susmentionné, la partie requérante a déposé des pièces qui établissent clairement qu'il était totalement pris en charge par l'ouvrant droit dans son pays de provenance et ce par l'envoi réguliers par ce dernier au requérant de sommes d'argent ;

Il va de soi en conséquence, que le requérant ne dispose pas de ressources suffisantes pour subvenir à ses besoins essentiels dès lors que ce dernier bénéficie d'une prise en charge financière par rouvrant droit, par ailleurs, le requérant a déposé des pièces qui établissent qu'il n'a ni revenus ni bien immobiliers au Maroc :

En effet, si l'ouvrant droit lui faisait régulièrement parvenir au pays de provenance des sommes d'argent c'est évidemment parce que celui-ci ne dispose pas de ressources suffisantes pour prendre en charge ses besoins les plus élémentaires, en tout état de cause, sa précarité financière a été prouvée par des pièces officielles versées au dossier (attestation cadastrale et attestation de revenu n°611) ;

Ce faisant la partie adverse a violé le principe général de bonne administration ;

Par cette motivation la partie adverse a commis également une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir ;

Plus globalement, la partie adverse a manifestement donné des faits, dans la motivation de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation :

Aussi, l'acte querellé contrevient à la loi du 21 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, pris de l'excès de pouvoir, de la motivation absente ou insuffisante ;

* L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme protège le droit de l'individu au respect de sa vie privée et familiale. Le paragraphe 2 de cette disposition n'admet d'ingérence dans ce droit qu'à trois conditions cumulatives. L'ingérence doit être prévue par la loi, elle doit être conforme aux buts légitimes définis par ce paragraphe et doit être nécessaire dans une société démocratique. Cette dernière exigence signifie que la mesure doit être justifiée par un besoin social impérieux et notamment proportionnée au but légitime poursuivi (Cour.Eu.DH. 13/07/1995, n°84 p.277, CE n°61.972, 25/09/1996, RDE, 1996, p.755) ;

L'article 8 protège le droit de tout être humain de vivre ses relations affectives, sexuelles et familiales dans le respect de sa liberté, sa dignité et de sa responsabilité (JT Renchon « La convention européenne et la régulation des relations affectives et familiales dans une société démocratique » in mise en œuvre interne de la convention européenne des droits de l'homme du jeune barreau de Bruxelles 1994 p.92) ;

L'article 8§2 de la CEDH n'admet d'ingérence de l'autorité dans ce droit qu'à la condition que cette ingérence soit prévue par la loi, et qu'elle constitue une mesure qui dans un état démocratique est nécessaire à la sauvegarde des buts légitimes définis, à savoir, notamment, la défense de l'ordre public ;

Cette dernière exigence signifie que la mesure doit être justifiée par un besoins social impérieux et proportionné au but légitime poursuivi (Cour Eur.DH, 13/07/1995, RDE, 1995, n°1995, n°84, p.277, CI n°61.972, 25/09/1996 RDE 1996 p.755) ;

Le Conseil du Contentieux des Etrangers rappelle cependant souvent que la jurisprudence de la Cour a, à diverses occasions, considéré que cette disposition ne garantissait pas, en tant que tel, le droit pour une personne de pénétrer et de s'établir dans un pays dont elle n'est pas ressortissante ;

L'acte attaqué constitue manifestement une ingérence de la partie adverse dans la vie privée et familiale de la partie requérante, laquelle est incompatible avec l'article 8. §2 C.E.D.H précité ;

Aucun des buts légitimes rappelés dans l'article précité ne peut raisonnablement justifier une ingérence dans le droit de la requérante au respect d'une familiale ;

*Que la partie adverse viole donc les droit subjectifs du requérant découlant de l'article 8 de la C.E.D.H et qu'elle exerce dès lors un excès de pouvoir et une ingérence disproportionnée ;
Il convient également d'invoquer à cet égard ce qui a été indiqué plus haut à savoir la réelle vie familiale entre le requérant et la personne rejointe ;*

Le même raisonnement s'applique à Particle 22 de la Constitution, lequel prévoit que le droit au respect de sa vie privée et familiale est garanti ;

Concernant la mise en balance, dans les motifs de sa décision, des éléments de la vie privée et familiale de la requérante dont le fait qu'elle a en Belgique un membre de sa famille ;

La partie adverse a à cet égard non seulement manqué a son devoir d'effectuer un contrôle de proportionnalité mais a également violé le principe de proportionnalité entre les effets de la mesure sur le requérant et le but poursuivi par celle-ci, et ce conformément à l'article 8 de la CEDH ;

La partie adverse n'a manifestement pas effectué une correcte mise en balance ;

En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./ Finlande, § 150).

La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29).

L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

Dans son arrêt n°60 655 du 29 avril 2011, le Conseil du Contentieux des Etrangers a précisé que :

(...), le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

S'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En matière d'immigration, la Cour EDH a, dans les deux hypothèses susmentionnées, rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23 ; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaqim/Belgique, § 43). L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaqim/Belgique, § 43 ; Cour EDH 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67). L'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet.

Aussi, la décision attaquée n'a manifestement pas pris en compte les conséquences néfastes que provoqueraient le renvoi du requérant dans son pays d'origine ou de provenance ;”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name naar de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet, zodat de beslissing is gemotiveerd in rechte. Daarnaast is de beslissing ook gemotiveerd in feite door erop te wijzen dat volgens de gemachtigde uit het geheel van de voorgelegde gegevens niet blijkt dat verzoeker reeds van

in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het herkomstland reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. De gemachtigde heeft dit ook toegelicht door in te gaan op alle voorgelegde stukken en te duiden waarom die stukken voor hem niet volstaan om aan te tonen dat voldaan is aan de vereisten van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Een schending van artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering en naar het evenredig karakter van de bestreden beslissing gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, en artikel 47/3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : [...] 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; [...]”

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker moet aantonen reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn van zijn Franse broer of deel uit te maken van diens gezin. Verzoeker moet dit aantonen met stukken van de Marokkaanse overheid of, bij ontstentenis hiervan, kan hij dit aantonen met elk passend middel.

Verzoeker voert aan dat hij bewijzen voorlegde van geldstortingen van zijn broer aan hem in het land van herkomst en dat hij daarnaast stukken van de Marokkaanse overheid heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij niet over inkomsten of onroerende goederen beschikt.

De bestreden beslissing oordeelt met betrekking tot de door verzoeker neergelegde bewijsstukken als volgt:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- paspoort Marokko (QB8398595) op naam van betrokkene, afgeleverd op 16.05.2018
- ‘woonattest’ n°1915/2019 dd. 16.07.2019 op naam van de referentiepersoon waaruit moet blijken dat hij en betrokkene voor zijn vertrek naar het buitenland, samenwoonden op het adres ‘(...)’. Voor zover dit document dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient er opgemerkt te worden dat een samenwoning niet automatisch inhoudt dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van zijn broer. Immers, het is tevens mogelijk dat beiden deel uitmaakten van het gezin van hun ouders.
- kadastraal attest n°M103161 dd. 25.02.2019, waaruit zou moeten blijken dat betrokkene niet ingeschreven staat in het register van kadaster belastingen in de afdeling voor behoud van kadaster te Gulmim. Er wordt niks gezegd over eventuele eigendommen buiten Gulmim.
- ‘attestation du revenu’ n°611 dd. 21.02.2019, waaruit moet blijken dat betrokkene voor het jaar 2017 geen inkomsten had. Over de jaren voordien wordt er niks gezegd.
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 26.01.2018, 26.02.2018, 13.03.2018, 21.03.2018, 05.04.2018, 05.05.2018, 31.05.2018, 05.07.2018, 27.07.2018, 26.08.2018,

17.09.2018, 01.10.2018, 19.11.2018, 27.12.2018, 04.01.2019, 31.01.2019, 10.03.2019, 14.04.2019 en 09.05.2019

- arbeidsovereenkomst dd. 20.06.2019 op naam van de referentiepersoon: er werden echter geen loonfiches met betrekking tot deze tewerkstelling voorgelegd.

- attest lidmaatschap Bond Moyson dd. 30.09.2019 op naam van betrokkene - blanco strafregister Marokko op naam van betrokkene

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de referentiepersoon onafgebroken in België verblijft sinds 2007, van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine is dus al lange tijd geen sprake meer.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt en dat er niet werd aangetoond dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische Staat.”

Hoewel verzoeker dient te worden bijgetreden waar hij aanvoert dat de bewijzen van geldstortingen enkel werden vermeld en er geen specifieke motivering hieromtrent werd gegeven, dient de Raad het volgende op te merken.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker geboren is in 1971. Verzoeker legde enkel een belastingsattest neer met betrekking tot het jaar 2017 waaruit bleek dat hij geen inkomsten had. De bestreden beslissing motiveert dat dit attest geen informatie bevat omtrent de vorige jaren. De Raad acht dit motief pertinent, gelet op verzoekers leeftijd en het gebrek aan informatie omtrent zijn bestaansmiddelen gedurende de overige jaren. Daarenboven blijkt dat de referentiepersoon in België verblijft sinds 2007 en kan uit de voorgelegde stukken niet worden afgeleid op welke wijze verzoeker in zijn levensonderhoud heeft voorzien gedurende deze periode.

Gelet op deze elementen acht de Raad het motief dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij in het land van herkomst onvermogen was voor zijn komst naar België, niet kennelijk onredelijk of disproportioneel. Het feit dat voor de periode 2018-2019 bewijzen van geldstortingen werden overgemaakt, doet hieraan geen afbreuk. Dit motief is dan ook draagkrachtig.

Wat betreft de schending van 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de beoordeling van de aanvraag overeenkomstig artikel 47/3 van de vreemdelingenwet eveneens inhoudt dat verzoeker niet als ten laste van de referentiepersoon wordt beschouwd. Verzoekers situatie betreft een situatie van eerste toelating tot verblijf. In dat geval geschiedt er geen toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Verzoeker toont niet aan met welke elementen, buiten de toets aan de in artikel 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet vernoemde wettelijke voorwaarden binnen welke het recht op gezinshereniging kan worden uitgeoefend, de verwerende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM rekening had moeten houden.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT